

ROSE

Karen

Dodelijke dreiging

Vertaald door Hans Verbeek

DE FONTEIN

Proloog

Carmel Valley, Californië, vrijdag 6 januari, 21.45 uur

Het was te koud om in de schuur te zitten, dacht Kit terwijl ze haar jas strak om zich heen trok. Maar huize McKittrick, hoe gezellig en warm en met de heerlijke geuren van appeltaart en schoon wasgoed ook, was op dat moment niet de plek waar ze wilde zijn.

Er waren te veel mensen in het grote huis. Ze was stuk voor stuk dol op ze. Haar ouders, haar broers en zussen – pleegkinderen, alle vijftien. Het was de eerste vrijdag van het nieuwe jaar en ze waren allemaal bij elkaar gekomen om het te vieren.

Ze vormden één groot, oprecht gelukkig gezin.

Ze vormden één groot, echt nieuwsgierig gezin. Iedereen wilde van haar weten of ze haar afspraakje met Sam Reeves al had gehad.

Nee, dat had ze niet. En dat zou misschien niet gebeuren ook. Het initiatief voor hun tweede afspraakje, dat haar al langer dan een maand boven het hoofd hing, lag nu bij haar. Ze had de zes maanden van het voorjaar en de zomer besteed aan het ontlopen van de politiepsycholoog. *Want ik was bang.*

Ze had al wel geweten dat ze hem uiteindelijk zou kwetsen, want ze was waardeloos wat relaties betrof. En Sam verdiende beter. Maar destijds had ze ingestemd met een afspraakje met hem en had hem, in een ogenblik van zwakte, gevraagd of hij wat voelde voor een tweede. Dat was al meer dan een maand geleden en het leven was ertussen gekomen. Maar nu was het tijd de feiten onder ogen te zien. *En ik ben nog steeds bang.*

‘Zenuwen,’ mompelde ze in zichzelf. ‘Het zijn gewoon zenuwen.’

Ze verschoof op de strobaal, blij dat ze de tegenwoordigheid van geest had gehad om er een deken overheen te gooien voor ze ging zitten. Strobalen leken op het eerste gezicht prima zitplaatsen, maar ze prikten als de ziekte.

Net als ik, dacht ze met een luide zucht.

Haar zucht kwam als een echo terug en Kit verstijfde. Ze had gedacht dat ze alleen was.

‘Hallo?’ riep ze. ‘Kom tevoorschijn, wie je ook bent.’

Het deurtje van een van de stallen ging open en er verscheen een tienermeisje met roze en blauwe streken in haar donkerblonde haar.

‘Rita? Wat doe jij hier?’

Haar pleegzusje – binnenkort haar officieel geadopteerde stiefzus – stapte in het zwakke licht. ‘Ik zocht een beetje rust.’

‘Wil je bij me komen zitten, dan kunnen we samen stil zijn. Of wil je dat ik wegga?’

Rita’s glimlach was aarzelend. ‘Ik wil wel graag komen zitten en samen met jou stil zijn.’

Ze ging op de strobaal zitten. Kit sloeg haar arm om Rita’s magere schouders. ‘Je hebt geen jas aan. Je bevriest hier nog.’

‘Niets aan de hand,’ zei Rita, hooghartig snuivend. ‘Zo koud is het nou ook weer niet.’

Maar Rita zat te rillen, dus verstevigde Kit haar greep. ‘Weten pap en mam waar je bent?’

Rita knikte. ‘Ik wilde ze niet ongerust maken.’

‘Dank je.’ Kit was niet van plan meer te zeggen omdat ze Rita de stilte wilde geven waaraan ze behoefte had. Als het meisje wilde praten, dan zou Kit luisteren.

Rita zuchtte opnieuw, lang en luid. ‘Zenuwen, hè?’

Kit fronste haar voorhoofd. ‘Heb je me dat horen zeggen?’

‘Yep. Jij gaat morgen naar die afspraak, Kit.’

Kits frons werd een boze blik. ‘Wie zegt dat?’

‘Dat zeg ik. En pap en mam en alle anderen in huis. Je gaat morgen naar Sam voor je tochtje naar de woestijn, ook al moeten we je vastbinden en je er zelf naartoe brengen.’

‘Dat is ontvoering,’ zei Kit luchtig en ze zou willen dat ze

zeker wist dat haar familie zoiets niet zou doen. Maar ze waren ertoe in staat. Ze waren gesteld op de psycholoog die om de een of andere reden nog steeds een verhouding wilde met Kit. 'Ik zou jullie kunnen arresteren.'

'Dat zou het waard zijn.'

Kit haalde haar arm van Rita's schouders en sloeg haar armen stevig over elkaar. 'Verdomme, meid,' mopperde ze.

Rita lachte, een lief geluid dat ze tegenwoordig steeds vaker liet horen. 'Je gaat toch wel, hè?'

Kit keek Rita even zuur aan. 'Ik weet het niet.'

Rita schudde het hoofd. 'Kit, waar ben je toch zo bang voor?'

Kit zuchtte zachtjes. 'Ik weet het niet.'

Rita sloeg haar arm om Kit heen en Kits hart brak een beetje. Ze hield zo veel van Rita, al kon het meisje een kleine etterbak zijn waar het Kits afspraakjes met Sam betrof.

'Wil je weten wat ik denk?' zei Rita zacht.

'Ik weet het niet,' zei Kit voor de derde keer.

'Jammer dan, ik ga het toch zeggen. Ik denk dat je bang bent dat je hem te leuk vindt. Dat je het naar je zin zult hebben en dat hij een derde afspraakje wil. Kom ik in de buurt?'

Ja. 'Misschien.'

'Ik denk ook dat je veel te veel tijd hebt gehad om hierover na te denken. Jullie zouden dit al een maand geleden doen, maar vervolgens gebeurden er allerlei dingen en toen bleef het maar duren.'

Kit voelde zich in de verdediging gedrongen. 'Niet mijn schuld.'

Dat was echt zo.

'Nee,' zei Rita die nu zorgvuldig haar woorden koos. 'Je had een zaak en dat begreep Sam. Hij had te maken met een noodgeval met een van de tieners in de opvang en dat begreep jij. Toen had jij weer een zaak – waar je, volgens mij, dat weekeinde niet aan had hóéven werken. Ik denk dat dat was omdat je nerveus werd.'

Ze had het opnieuw bij het rechte eind, dacht Kit. Het deed pijn om doorzien te worden door een veertienjarige. 'Hoe weet je dat in vredesnaam?'

‘Dat heb ik Connor gevraagd toen hij vorige week kwam om kerstcadeautjes te brengen voor pap en mam. Hij zei dat het een belangrijke zaak was, maar niet zo belangrijk dat je het de volgende dag niet had kunnen doen. Hij was gepikeerd dat hij zijn afspraak met CeCe moest afzeggen omdat jij bang was voor je afspraakje met Sam.’

Kit slaakte een geërgerde zucht. Haar partner bij de afdeling Moordzaken kletste te veel. ‘Heeft Connor Robinson dat tegen je gezegd?’

‘Nou en of.’ Rita grinnikte. ‘Toen smeekte hij me om niet tegen jou te zeggen dat hij dat had gezegd, want hij was bang dat je hem dat betaald zou zetten.’

‘Dat heeft hij goed gezien,’ zei Kit dreigend. ‘Trouwens, Sam heeft de afspraak het vaakst afgezegd. Niet ik.’

‘Nou, ja. Zijn vader moest naar het ziekenhuis.’

Sams vader had een licht hartinfarct gehad en hoewel hij er helemaal bovenop zou komen had Sam het grootste deel van december in Scottsdale doorgebracht. Kit was van plan geweest naar Arizona te rijden om Sam te steunen, maar ze had dat uiteindelijk niet aangedurfd.

Daar haatte ze zichzelf om. Maar het infarct van Sams vader had haar eigen tegenzin om Harlan en Betsy alleen te laten aangewakkerd. Ze waren van dezelfde leeftijd als Sams vader. Dat hun iets kon overkomen, was angstaanjagend.

‘Je weet meer dan goed voor je is, meid,’ zei ze en ze hoorde zelf hoe kinderachtig ze klonk.

Rita verstevigde haar greep om Kits schouders. ‘Kit. Je vindt Sam leuk. Ik weet dat dat zo is. Wat is nou het ergste wat er kan gebeuren?’

Dat ik voor hem val. Dat het zover komt dat ik hem nodig heb.

Dat het zover komt dat hij mij nodig heeft.

En dát was een te grote verantwoordelijkheid. ‘Sinds wanneer ben jij therapeut?’ vroeg ze, een beetje gemener dan haar bedoeling was.

‘Sinds jij er een nodig hebt,’ antwoordde Rita zonder aarzelen. ‘Luister. Je kunt met me praten of niet. Maar zeg je afspraak niet

af. Alsjeblieft. Ik geloof dat je hem nodig hebt.'

Kit stak haar kin naar voren. 'Ik heb niemand nodig.'

'Dat is een leugen,' zei Rita. 'En je had beloofd dat je nooit tegen me zou liegen.'

Kit zuchtte. Het meisje had weer gelijk. 'Waarom doe je me dit aan?'

'Waarom doe je dit jezelf aan?'

Kits lippen trilden. 'Je hebt technieken van dokter Carlisle opgepikt.'

De therapeut van Rita was de baas van Sam en de vrouw maakte Kit nerveus. Zij – en Rita – zag veel te veel.

'Ja, dat klopt. Ik denk erover om ook therapeut te worden.'

'Ik dacht dat je bij de politie wilde?'

'Misschien wel. Ik ben veertien. Ik heb nog de tijd om te beslissen.'

Tijd. Dat was het enige waarvan Kit niet zeker wist of ze dat wel had. Ze wilde dat afspraakje met Sam en ze wás bang. Maar de tijd verstreek en, zoals zo veel hulpvaardige mensen haar al hadden voorgehouden, iemand anders zou Sam kunnen inpikken.

Want hij was een goed mens.

Te goed voor mij.

'Waarom zit je hier?' vroeg Kit in een wanhopige poging van onderwerp te veranderen. 'Wat zit je dwars?'

Rita keek haar voorzichtig onderzoekend aan. 'Dat zal ik je vertellen als je belooft dat je je aan die afspraak houdt en Sam niet een blauwtje laat lopen.'

Kit sloot haar ogen. 'Waarom is dit zo belangrijk voor je?'

'Omdat ik van je hou,' zei Rita, zo zacht dat Kit het bijna had gemist.

'Shit.' Kits ogen prikten. 'Dat is niet eerlijk.'

Rita haalde haar schouders op. 'Ik zeg het maar zoals het is.'

Wat een van Kits favoriete zinnen was. *Ze gebruikt mijn eigen woorden tegen me.*

'Snotneus.'

'Beloof het me,' zei Rita zacht.

‘Prima. Ik beloof het. Ik zal gaan. Ik zal proberen plezier te maken. Ik wil gewoon...’

Rita keek haar aan. ‘Je wilt... wat?’

‘Ik wil hem geen pijn doen,’ bekende ze. ‘Ik ben hartstikke slecht met relaties. En waarom krijg ik ook alweer advies van een veertienjarige?’

‘Omdat ik heel wijs ben voor mijn leeftijd,’ zei Rita droog. ‘Dat zei je zelf, vorige week nog.’

‘Snotneus.’

‘Haal gewoon adem, Kit. Dat zeg je ook altijd tegen mij.’

‘Je hebt vanavond veel te vaak mijn eigen woorden tegen me gebruikt. Prima. Ik hou me aan die afspraak. Nu ben jij aan de beurt. Waarom zit jij hier?’

Rita beet op haar lip. ‘Drummond staat over twee weken terecht.’

Kit veegde een lok van Rita’s voorhoofd. ‘Ik weet het, schat.’

Christopher Drummond was gearresteerd voor de moord op Rita’s moeder. Rita had het lichaam aangetroffen en had geweten dat de werkgever van haar moeder de moord had gepleegd, maar niemand had willen luisteren omdat de man zo rijk was als Croesus en, in San Diego, bijna zo machtig als God.

Kit had ervoor gezorgd dat de zaak werd heropend, maar zich onthouden van verdere betrokkenheid vanwege haar relatie met Rita. Connor Robinson had de zaak onderzocht en de arrestatie verricht. En hoewel het geen gelopen race was had de aanklager er alle vertrouwen in dat hij een veroordeling kon bewerkstelligen.

Maar Rita zou moeten getuigen. En Christopher Drummond zou daar zitten en haar aanstaren.

Het ergste was dat Drummond Rita ook seksueel gemolesteerd had. Niemand van de familie kende de details en Rita weigerde erover te praten. Ze wisten alleen dat het was gebeurd op een van de momenten dat haar moeder Rita had meegenomen naar haar werk, het schoonmaken van Drummonds huis. Rita had geweigerd aangifte te doen en ze respecteerden haar beslissing. Maar die aanranding zou op enig moment aan de orde moeten komen.

Rita's angst voor Drummonds rechtszaak was volkomen logisch.

'Ik ben bang,' bekende Rita. 'Stel dat hij wordt vrijgesproken, Kit? Stel dat hij vrijkomt?'

'Dat zal Joel niet laten gebeuren.' Joel Haley was de officier van justitie en een vriend van Kit. Hij was bovendien Sams beste vriend. Hij wist waar hij in de rechtszaal mee bezig was.

'Dat weet je niet zeker,' zei Rita terwijl ze naar haar voeten staarde.

'Dat is waar. Dat kan ik niet beloven. Maar ik kan je wel beloven dat Joel alles in het werk zal stellen om ervoor te zorgen dat Drummond de rest van zijn leven in de gevangenis doorbrengt.'

Rita hief haar blik en keek Kit aan. De angst in haar ogen was duidelijk te zien. 'Als hij vrijkomt, dan zal hij achter me aan gaan. Ik ben degene die hem heeft beschuldigd. Ook al heb ik geen aanklacht ingediend over dat... dat andere.'

Kits gezicht verstrakte en ze voelde de woede vanbinnen branden. 'Dat kan hij proberen, maar om jou te pakken te krijgen, zal hij eerst langs mij moeten. En pap en mam en alle andere McKittricks. En we zijn ontzagwekkend.'

Rita glimlachte, maar het was geforceerd. 'Dat zijn we zeker.'

'Ik ben bij je in de rechtszaal. Pap en mam ook.'

'Beloofd?' vroeg Rita en ze klonk als een heel klein kind.

'Beloofd. Ik heb het al tegen mijn baas gezegd en hij weet dat ik vrije dagen opneem voor het proces.'

Rita's ogen werden groot. 'Je neemt vrij? Je neemt nooit vrij.'

'Dit keer wel.' Kit tikte even tegen Rita's neus. 'Voor jou.'

Rita's ogen vulden zich met tranen. 'Ik hou echt van je,' fluisterde ze.

Kit kon haar tranen ook niet bedwingen. Het was moeilijk voor haar om die woorden terug te zeggen, ook al voelde ze die heel sterk. Ze had nog maar pas geleerd om tegen Betsy en Harlan te zeggen dat ze van hen hield. Maar Rita moest de woorden horen.

'En ik hou van jou. Ik zal je beschermen, Rita. Altijd.'

'Dat weet ik. Dank je.'

‘Je hoeft me niet te bedanken. Nooit,’ zei Kit heftig. ‘Je verdient het om te worden beschermd.’

‘Omdat je Wren niet kon beschermen?’

Kit kromp ineen, want Rita had opnieuw gelijk. Kits zusje Wren was vermoord toen ze nog maar vijftien was en Kit was daar nooit overheen gekomen. Ze hadden de dader ook nooit te pakken gekregen. De wetenschap dat Wrens moordenaar nog ergens vrij rondliep was een bittere pil.

Kit wilde niet dat Rita haar leven moest leiden in de wetenschap dat het monster dat haar had verkracht en haar moeder had vermoord niet voor zijn misdaad had geboet.

‘Voor een deel vanwege Wren,’ gaf Kit toe. ‘Maar voornamelijk vanwege jou. Je bent een fijne meid en je verdient een heel goed leven. Een veilig leven.’

Rita glimlachte en dit keer was de glimlach echt. ‘Je houdt echt van me.’

Kit legde haar voorhoofd tegen dat van Rita. ‘Ook al ben je een snotneus die veel te wijs is voor haar leeftijd.’

‘Dank je.’ Rita kwam overeind. ‘We moeten weer naar binnen. Straks is al het eten op.’ Ze ging staan en wees met een vinger naar Kit. ‘Morgen. Jij en Snickerdoodle gaan naar Sam en Siggie.’

‘Honden en woestijn,’ zei Kit gehoorzaam. ‘Ik heb het beloofd. Ik zal niet terugkrabbelen.’

Sam was dol op de woestijn en Kit bracht zichzelf in herinnering dat ze wilde weten waarom. Ze bracht zichzelf ook in herinnering dat Sam een goed en vriendelijk mens was en een leuk uitje verdiende.

Ik misschien ook wel.

‘Dank je, Kit.’ Rita gaf haar een knuffel en huppelde de schuur uit voor Kit kon reageren.

Voor ze de knuffel kon beantwoorden. Kit was niet zo goed in knuffelen.

Kit was in heel veel dingen niet zo goed.

Sam was goed in alles. Hij was een betrokken psycholoog, hij deed vrijwilligerswerk met tieners en ouderen en hij had het

geduld van een heilige. Hij drong nooit aan en gaf haar nooit een akelig gevoel omdat ze ruimte voor zichzelf nodig had of omdat ze prikkelbaar was. Sam was een goed mens, punt, uit.

Met een diepe zucht vouwde ze de zadeldeken en borg die op. Toen liep ze de schuur uit en zag opzij twee zacht gloeiende lichtjes. Twee lampjes die licht wierpen op grote mannenhanden die bezig waren in een blok hout te snijden.

‘Pap? Wat doe jij hier? Je vat nog kou.’

Hij keek op van de bank waar hij zat. Een flexibele zaklamp hing om zijn nek. Die lamp was een kerstcadeautje van Kit geweest en ze dacht niet dat ze hem nog zonder had gezien vanaf het moment dat hij de doos openmaakte. Hij gaf voldoende licht om alle details van wat hij op dat moment ook aan het snijden was goed te krijgen.

‘Ik wilde zeker weten dat alles goed was met jullie. Ik heb niet meegeluisterd.’

Kit ging naast hem op de bank zitten. ‘Rita heeft me gedwongen te beloven dat ik mijn afspraak met Sam zou nakomen.’

Harlan glimlachte. ‘Punten voor Rita. Die meid is me er een-tje.’

‘Dat is zo. Ze maakt zich ook veel zorgen om de rechtszaak.’

Harlans glimlach vervaagde. ‘Ik weet het. We zullen haar steunen.’

‘Ze is bang dat Drummond achter haar aan gaat als hij vrijkomt.’

Harlans gezicht verstrakte. ‘Ik zal de beveiliging opschroeven.’

Er klonk iets door in zijn stem wat Kits aandacht trok. ‘Wat is er aan de hand, pap?’

Harlan slaakte een zucht. ‘Iemand heeft Rita een brief gestuurd. Anoniem.’

Kit verstijfde. ‘Vertel op.’

Hij haalde zonder iets te zeggen een opgevouwen papier uit zijn zak en gaf dat aan haar.

Kit vouwde het enkele vel met trillende vingers open.

Ik zie dat je school dit voorjaar *Alice in Wonderland* opvoert. Veel plezier met je toneelgezelschap. Je hebt geen grote rol, maar ik weet zeker dat je het fantastisch zult doen. Ik zit op de eerste rij.

Ze werd woedend. *Vuile, godvergeten klootzak. Drummond.* Maar er stond geen naam onder. Geen bewijs dat de brief afkomstig was van het in ongenade gevallen voormalige raadslid. De man was vrijgelaten na betaling van een borgsom van twee miljoen dollar en liep vrij rond tot het proces zou beginnen. Nu was Rita's angst plotseling veel reëler. 'Wanneer is dit gekomen?'

'Vlak voor Kerstmis.'

Kit haalde diep adem en ze deed haar best om niet kwaad te klinken tegen haar vader. 'Waarom heb je me dat niet verteld?'

'Ik vertel het je nu,' zei Harlan. 'Rita wilde niet dat je het wist. Ze was bang dat je achter Drummond aan zou gaan en jezelf in de problemen zou brengen.'

Wat wilde Kit precies dát graag doen. *Drummond pakken. Niet in de problemen raken.* Maar dat zou samengaan als ze zichzelf toestond de wraak te nemen waar ze uit naam van Rita zo naar verlangde. 'Denk je dat dit van hem komt?'

'Jij niet dan?'

'Jawel, maar ik stel me zo voor dat hij slim genoeg is om geen sporen achter te laten. Heb je dit aangegeven?'

'Joel weet het. Dat daar is een kopie. Hij heeft het origineel.'

'Oké.' De aanklager in Rita's proces zou het juiste doen. 'Dat moet voorlopig voldoende zijn. En het is een teken dat Drummond bang is. Dat is positief.'

'Ja.' Harlans adamsappel ging op en neer terwijl hij probeerde te slikken. 'Ik haat hem,' fluisterde hij.

'Ik ook. Wat voor beveiliging heb je geïnstalleerd?'

'Camera's langs het hele terrein en rond het huis. Een alarmstelsel op ramen en deuren. En patronen voor mijn geweer.'

'Anson?' Kit negeerde de laatste opmerking.

'Uiteraard.'

Anson was een van de pleegkinderen die het jaar voor Kit bij

de McKittricks kwam daar was vertrokken. Hij had een beveiligingsfirma in Anaheim. Hij zou geweldig werk leveren.

‘Je zou kunnen overwegen een hond te nemen voor Rita en de andere meiden.’ Emma en Tiffany waren de nieuwste pleegkinderen in huize McKittrick en ze waren dikke vrienden geworden met Rita. Ze liet haar woorden luchtiger klinken omdat ze wilde dat de spanning op het vriendelijke gezicht van haar vader zou verminderen. ‘Ze voelen zich misschien veiliger met een hond. Bovendien hoeven ze dan Snickerdoodle niet steeds van me te “lenen”.’

Harlan trok een borstelige wenkbrauw op. ‘Hebben die meiden je dat ingefluisterd?’

‘Echt niet.’ Kit forceerde een glimlach. ‘Helemaal mijn eigen idee. Elk meisje heeft een hond nodig, pap.’

Hij grinnikte, maar ook dat was geforceerd. Maar toch, het was gegrinnik. ‘Ik zal de meiden dit weekend meenemen naar het asiel. We zullen eens zien of er een hond is die hier past.’

Kit legde haar hoofd op zijn brede schouder. Hij was de sterkste, betrouwbaarste persoon die ze kende. Hij was haar steun en toeverlaat geweest vanaf het moment dat Wren en zij deze schuur waren binnengeglipt toen ze op hun twaalfde van huis waren weggelopen. Harlan en Betsy McKittrick hadden hen gevonden en vervolgens onderdak gegeven. En zo veel liefde.

‘Dank je, pap. Voor alles. Voor mij en Rita en al die anderen. Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou, Kitty-Cat.’ Hij drukte een kus op haar hoofd. ‘Veel plezier op je uitstapje.’

Ze zuchtte en liet Rita’s probleem even voor wat het was. ‘Ik zal mijn best doen. Maar als er een moord wordt gepleegd, dan zal ik moeten afzeggen.’

Harlan snoof zachtjes. ‘Je klinkt bijna hoopvol.’

Dat was min of meer ook zo. Maar wensen dat er een moord werd gepleegd, was verkeerd en Sam verdiende beter. ‘Ik hoop het niet. Ik ben alleen...’

‘Bang,’ vulde hij op vriendelijke toon voor haar in.

‘Ja.’

‘Het is niet erg om bang te zijn, Kit. Maar andere dingen maken je ook bang en dan zet je door. Het komt goed. Dat weet ik zeker.’

Kit zou willen dat ze net zo veel vertrouwen had.

En ze wenste nog steeds dat er een moord werd gepleegd. Een kleintje maar.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

Wreed weerzien (2014)

Over de schreef (2015)

Op de hielen (2015)

Niemand zeggen (2016)

In de val (2016)

In het donker (2017)

In het vizier (2017)

Op het spel (2018)

Niets te vrezen (2018)

Het kwaad in jou (2019)

Nergens veilig (2019)

De duistere kant (2020)

Tel tot tien (2020)

In alle onschuld (2021)

Op de vlucht (2021)

Uit de schaduw (2022)

Genoeg gezegd (2022)

Zonder angst (2023)

Vijf voor twaalf (2023)

Wrede leugens (2024)

In diepe wateren (2024)

Kwade opzet (2025)

Diep verborgen (2025)

Eerste druk maart 2026

Oorspronkelijke titel *Dead Man's List*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht

Omslagbeeld Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8225 9

ISBN e-book 978 90 261 8226 6

ISBN luisterboek 978 90 261 8227 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.